

HELENA IMMONEN

OPERAATIO PUNAINEN KETTU

CRIME
TIME

OPERAATIO PUNAINEN KETTU

HELENA IMMONEN

OPERAATIO PUNAINEN KETTU

**CRIME
TIME**

Helsinki

Copyright © Helena Immonen ja Docendo Oy 2020

Tämän teoksen tekstin ja kuvien jäljentäminen ilman lupaa painamalla, monistamalla, skannaamalla tai muilla tavoin kielletään tekijänoikeuslain mukaisesti.

Kansi: Jussi Jääskeläinen

Graafinen suunnittelu: Noora Ohvo

Kustantaja:

Docendo Oy, Jyväskylä

puh. 044 7270 250

info@docendo.fi

www.docendo.fi

ISBN 978-952-291-858-1

*Omistettu vaarilleni Kaarlo Kuritulle sekä kaikille muille,
jotka maksoivat kallista hintaa isänmaamme itsenäisyydestä,
sekä rukoukselle, että koskaan enää ei Suomi samankaltaisia
uhrauksia tarvitse.*

Aavemarssi

*Tääll' luodit ilmassa lentelee
läpi huurteisen talvisään.
Kun lähtökäskyt kajahtelee,
pojat pystyyn nostavi pään.
On tappara meille nyt rautainen,
sen "aave" kun antoi meille.
Oli kesä ja aika kultainen,
kun lähdimme taiston teille.*

*Ovat kotimme kaukana varsilla
tuon suuren mahtavan Kymen.
On Anjalan poikia marssilla,
on miehiä Kuusankosken.
He kauan tääll' ovat taistelleet,
ovat kokeneet tuskat, vaivat.
Ovat soissa yöt he kulkeneet,
mist' nimen – Aaverykmentti saivat.*

Sotamies Kaarlo Kurittu,
Jalkaväkirykmentti 5 – "Aaverykmentti"

Prologi

Hiki sekoittui vereen, joka valui tahmeana vanana Riinan poskea pitkin. Konekiväärin papatus kaikui korvissa, ja Riina painautui tiukemmin poteron reunaan vasten. Oli kylmä ja kuuma yhtä aikaa, ajatukset poukkoilivat. Ilmassa leijaili ruudin kitkerä haju, joka yhtyi ihmisen eritteisiin – kuoleman lemu.

Riinan silmät haravoivat lähimaastoa, joka kranaattisateen jäljiltä avautui hänen eteensä raiskattuna, häväistynä. Kädet puristivat tiukasti rynnäkkökivääriä, jonka tähtäinten läpi Riina ei saanut katsettaan tarkennettua.

Riina sulki silmänsä, sulki todellisuuden ympäriltään. Yhtäkkiä hän oli kotona, Topias sylissään. Hän saattoi tuntea pojan lämmön itseään vasten, nähdä ilkikurisen hymyn. Riina kurottaui tuota näkyä kohti, rutusti lastaan lujaa, kuiskasi ilmaan *rakastan sinua...*

Kova jysähdys repi Riinan väkivaltaisesti takaisin todellisuuteen. Maa oli vavahtanut hänen allaan, korvissa tinnasi, hengitys kulki katkonaisesti. Riina kurkisti poteron reunan yli. Rinteen alla, suurten kuusten takaa kaartuvan tien mutkassa, eteni tappavan tasaisesti taistelupanssarivaunu.

Putki liikkui sulavasti laakerinsa ympäri, kääntyi hitaasti mutta varmasti kohti Riinaa.

Aika pysähtyi, Riina näki Topiaksen, näki Mikaelin, näki itsensä. Sitten liekit ahmaisivat ilmaa putken edestä, syöksivät kranaatin matkaan.

OSA I

Gotlanti

Kolme kuukautta aiemmin

Riina saattoi melkein maistaa suussaan kanervan, jonka vahva tuoksu leijaili hänen sieraimiinsa. Maistaminen olisi ollut helppoa – kanervanvarvut raapivat poskia pienen mätään reunalla juuri siinä, missä Riina makasi hiljaa paikoillaan.

Sydän hakkasi rinnassa, sen Riina kuuli selvästi. Pum pum. Hengitys kiri itselleen vauhtia, mutta Riina pakotti sen rauhoittumaan. Kädet hikosivat.

Mekanisoiu komppania lähestyi huristen joukkueen puolustusasemia. Kärjessä kulkeva rynnäkköpanssarivaunu näkyi jo paljaalla silmällä aivan selvästi. Tilannetta oli kuiva-harjoiteltu useita kertoja, mutta silti Riinaa jännitti. Oliko hänen puolustussuunnitelmansa sittenkään hyvä? Oliko hän ottanut kaikki tarpeelliset asiat huomioon? Hänellä ei ollut varaa epäonnistua. Kaiken oli toimittava täydellisesti!

– Rouva luutnantti, kuului kuiskaus Riinan takaa. Viestimies Taneli Kokko osoitti vieressään olevaa kenttäradiota.
– Kakkosryhmä ilmoitti, että komppanialla on tiedustelijoita

molemmilla sivuilla. Kulkevat noin kahdensadan metrin päässä tiestä.

– Ilmoita kolmosryhmälle. Se on pahimmassa paikassa sitten, Riina käski ja siirsi huomionsa lähestyvään rynnäköpanssarivaunuun.

Vielä hetki, ja panssarivaunu ylittäisi tulenavaustasan – kohdan, jolloin saisi ampua. Riina oli kuitenkin ohjeistanut, että tuli piti avata vasta silloin, kun ensimmäinen taistelupanssarivaunu ylittäisi tasan. Komppanian kärjessä kulki tiedustelutietojen mukaan kaksi rynnäkövaunua, ja vasta kolmas oli taistelupanssarivaunu.

Sekunnit tuntuivat matelevan. Närhi tuijotti Riinaa kuusen oksalta ja seurasi reviiirilleen tunkeutuneiden touhuja uteliaana. Riinan katse viipyi linnussa. Sillä ei ollut pienintäkään aavistusta, mitä sen kotimetsässä kohta tapahtuisi. Lintu eli vain tätä hetkeä, tapitti silmillään Riinaa ja käänteli päätään.

Sitten tuli avattiin, ja sata asiaa tapahtui yhtä aikaa. Tai siltä Riinasta tuntui. Hänen olisi pitänyt ehtiä hallita niitä kaikkia samalla kellonlyömällä. Nopeasti Riina kääntyi oikealle ja kohtasi tulenjohtoaliupseerin, kersantti Olavi Mäen intensiivisen katseen.

– Mäki, kranaatinheittimet, nyt!

Kersantti nyökkäsi ja antoi tulikomennot radiolla.

Riina seurasi tapahtumia taistelualueella puristaen rynnäkökivääriään rystyset valkoisina. Komentopaikaltaan Riina näki hyvin, kuinka hänen joukkueensa toimi. Hän oli valinnut erinomaisen paikan: pimeitä kohtia oli vain pari, ja irtaantuminen olisi taistelun jälkeen nopeaa. Hän hengitti syvään ja löysäsi otettaan aseesta.

Panssarivaunut pysähtyivät tuhoutuneen taistelupanssari-

vaunun taakse. Ei mennyt kuitenkaan kauan, kun vaunut alkoivat kiertää tuhoutunutta. Ojan puolelta koukkaaminen ei näyttänyt olevan näille vaunuille homma eikä mikään. Riina näki, kuinka ykkösryhmä kohdisti kovaa tulipainetta hyökkäävään joukkoon.

Hän vilkuili kelloa tämän tästä. Heidän tehtävänsä oli ainoastaan hidastaa vihollista, eikä taistelu saisi kestää kauan. Edessäpäin vihollista odotti seuraava joukkue, jolla oli pyssyttämistehtävä.

Närhi ei enää ollut kuusen oksalla. Ehkä heidänkin pitäisi kadota. Viisi minuuttia täynnä, Riina laski kellosta, ja antoi irtaantumiskäskyn.

– Mäki, nyt mennään.

Kersantti nyökkäsi ja syöksyi irtaantumisreitille. Viestimies Kokko nosti radion kantoon ja lähti Riinan perään. Maasto oli raskasta juosta, ja syke nousi nopeammin kuin varusmiesaikoina, mutta Riina ei antanut puusikutuksen hidastaa vauhtiaan. Puut ja varvut vain vilisivät silmissä, kun kolmikko loikki metsässä eteenpäin. Kun he olivat tarpeeksi kaukana, Riina hiljensi reippaaseen kävelyyn.

– Sehän taisi mennä aika hyvin, Mäki totesi itsekin puhisten.

– No joo. Joukkueen tehtävä tuli täytettyä. Mutta katsotaan, mitä ryhmät ovat mieltä, kun päästään y-pisteelle.

Reippaan varttitunnin kävelyn jälkeen he lähestyivät kokoontumispaikkaa. Pian metsästä kuuluikin vaativa ääni.

– Tunnussana!

– Rukki, Riina sanoi hiljaisella äänellä.

– Värttinä, kuului vastaus metsästä.

Riina työnsi puunoksat sivuun edestään ja astui kokoontumispaikalle. Hän laski sitten katseellaan saapuneet. Yksi

ryhmä puuttui, mutta sekin saapui pian heidän jälkeensä. Sotilaat vaikuttivat tyytyväisiltä ja hymyt olivat herkässä.

– Hienoa työtä, joukkue, Riina kehaisi hymyillen.

– Suunnitelma oli erinomainen, huikkasi kakkosryhmän ryhmänjohtaja, alikersantti Petri Minkkinen. – Mutta olisin kyllä sinuna sijoittanut kakkosryhmän parisataa metriä länteen.

– Kiitos palautteesta, Riina vastasi. – Saanen muistuttaa, että ehdotin sitä paikkaa, mutta sinä halusit sijoittaa ryhmäsi sinne missä nyt olitte.

– Kyllähän joukkueenjohtajan pitäisi ryhmänjohtajaa paremmin tietää.

– Ensi kerralla sijoitan ryhmäsi sitten pari *kilometriä* länteen, Riina sanoi ja viskasi alikersanttia kävyllä. Minkkinen väisti ja remahti nauramaan.

Riinaakin nauratti.

– No niin, eiköhän lähdetä komppanian komentopaikalle.

– Luutnantti Koivu!

– Herra kapteeni, Riina vastasi ja kääntyi ympäri. Hän oli tunnistanut heti nuoren kapteenin vaativan äänen. Johannes Salminen oli hänen komppaniansa päällikkö ja siten hänen suora esimiehensä.

– Miltäs se maistui? Salminen kysyi ja pysähtyi Riinan eteen.

Hintelästä miehestä tuli ensitapaamisella hieman hermostunut vaikutelma, mutta Riina oli oppinut pitämään hänestä. Salmisen hymy oli virnistyksenomainen, ja moni saattoi tulkita ilmeen ylimieliseksi, mutta Riinasta mies oli sympaattinen ja tarkka havainnoissaan. Salmisen koulutuksessa Riina oli ainakin oppinut paljon.

– Kyllähän ne asiat taas aika nopeasti palautuivat mie-

leen. Eikä viime kerrasta ole niin kauan. Nyt on saanut kerrata kyllä aika tiuhaan tahtiin. Ja helppohan sitä on sotia, kun on loistavat alaiset, Riina vastasi.

– Se on tismalleen niin. Loistavinkaan joukkueenjohtaja ei voi voittaa, jos hän ei luota taistelijoihinsa.

– Alikersantti Minkkinen on muuten toiminut aivan erinomaisesti koko harjoituksen ajan. Kannattaa muistaa hänet, kun seuraavia ylennyksiä esitetään.

– Kiitos, laitan tämän mieleen, Salminen vastasi. – Mitäs ne jenkit sitten tuntuivat? Heillä kun on vähän erilainen tapa taistella.

– Onhan se nyt siistiä harjoitella Abramseja vastaan! Riina naurahti. – Haastaa omaa toimintaa ihan eri tavalla, kun ei voi sotia oppikirjan mukaan. Erilainen harjoitusvastustaja koettelee erityisesti improvisaatiokykyä ja johtamistaitoja: mitä teet, kun vastustaja tekeekin jotain ihan muuta kuin olit kuvitellut tai on harjoiteltu? Mutta pakko tunnustaa, että taisi ne jenkit oikeasti olla vähän niskan päällä...

– No, älä sitä harmittele. Nehän ovat ammattilaisia. Hyvin te laitoitte kamppoihin, Salminen lohdutti rohkaisevasti. Oikeasti suomalaiset olivat pärjänneet todella hyvin amerikkalaisia vastaan.

Riina hymähti ja suuntasi sitten kohti oman joukkueensa teltaa. Harjoitus oli päättymässä, ja heillä olisi edessään moottorimarssi varuskuntaan. Riinan reipas askel kuitenkin hidastui, kun hän huomasi amerikkalaisen luutnantin, joka oli johtanut heidän vastaosastoaan taistelussa.

– Sir, Riina sanoi ja veti kätensä lippaan. – Good fighting.

– You were not so bad either, luutnantti virnisti ja ojensi kätensä. Riina tarttui siihen ja tunsu nuoren luutnantin tiukan

otteen. Lyhyt siilitukka ja lihaksikas vartalo toi Riinan mieleen stereotyyppisen jenkisotilaan kuvan elokuvista. Luutnantin ylähuulen alla pullotti nuuska.

– Teillä on hienoja vaunuja ja hyvä taktiikka. Tämä oli hyvä harjoitus, Riina kehaisi.

– Ilo tulla Suomeen harjoittelemaan. Suomalaisten kansa on aina kova meno, luutnantti vastasi ja sylkäisi nuuskan maahan. Riina irvisti. Hänen teki mieli komentaa miestä nostamaan nuuskansa ja viemään roskiin.

– Oletko ollut aiemminkin Suomessa?

– Arrow-harjoituksessa Niinialossa. Silloin meillä oli vain Strykereitä mukana, ei taisteluvaunuja.

– Ehkä nähdään joskus uudestaan harjoituksessa. Hyvää kotimatkaa, Riina toivotti.

Amerikkalaiset olivat viime vuosina osallistuneet useisiin harjoituksiin Pohjoismaissa. Suomessa asia oli herättänyt kritiikkiä etenkin vasemmistopiireissä, mutta Riina oli ollut innoissaan amerikkalaisten mukanaolosta. Hän ei ollut meinannut pysyä nahoissaan, kun oli kuullut, että jenkit toimisivat harjoituksessa nimenomaan Riinan komppanian vastaosastona.

Riina heilautti vielä kättään puhuttelemalleen luutnantille, joka nyökkäsi kevyesti ja hävisi sitten omiensa joukkoon.

Harjoitus oli ollut rankka, ja Riina nukahti lähes heti päästyään tummanvihreän maastokuorma-auton lavalle. Auton turvakehikko ei suonut kunnollista nukkumisasentoa, mutta se ei väsyneitä sotilaita haitannut. Sieltä täältä alkoi kuulua kuorsausta.

Riinasta tuntui kuin hän olisi vain hetkeksi sulkenut silmänsä, kun auto jo pysähtyi ja heitä huudeltiin ulos.

– Sitten vaan varusteiden palautukseen, Riina ohjeisti

joukkuettaan heidän päästyään ulos autosta. – Kohta ollaan kaikki jo kotona ja viikonlopun vietossa!

Pian Riina oli jo palauttanut varusteensa ja vaihtanut omat vaatteet päälleen. Hän pakotti silmänsä auki odottaessaan joukkuekaveria, joka oli luvannut hänelle kyydin kotiin. Haukotus karkasi Riinan huulille, kun yhtäkkiä hänet kaapattiin tiukkaan otteeseen takaapäin.

– Luutnantti Koivu, missä on valppautenne? Vihollinen voi iskeä milloin vain, mistä vain!

– Joni, päästä mut alas! Riina huusi ja potki jaloillaan ilmaa, kunnes ne tapasivat maata. – Lopeta pelleily! Meinasin saada sydänkohtauksen.

Riina kääntyi ja tarkasteli veljeään hymyillen. Joni näytti terveeltä ja lihaksikkaalta, oli selvästi trenannut enemmän. Ja päivä päivältä Joni muistutti enemmän heidän isäänsä, Riina ajatteli.

Joni oli vaaleahiuksinen pellavapää, kun taas Riina oli perinyt äitinsä maantienväriset hiukset. Jonin nenä kaartui jyrkästi kuten isällä, ja leuka oli hieman kulmikas.

– Älä nyt leikistä suutu. Oli pakko vähän kiusata, kun olit niin ajatuksissas, Joni sovitteli, mutta silmät tuikkivat ilkikurisuutta.

– Hei, mä olen tässä viikon vetänyt parin tunnin yönillä, Riina mutisi, mutta ei voinut vihoitella kauan. – Olin kokonaan unohtanut, että säkin olit kertaamassa. Miten Meri voi? Hänen täytyy olla jo aika tuskissaan.

– Hehe, sanopa toi sille... Laskettuun aikaan on vielä melkein kaksi kuukautta, mutta kesän helteitä Meri on kironnut. Jalat turpoaa, kädet turpoaa, kaikki kuulemma turpoaa. No, onneksi kesä on kohta ohi.

– Kyllä mä muistan sen tuskan oikein hyvin, Riina hymähti. – Mistä tulikin mieleeni, että Topiaksella on kova ikävä parasta enoan. Eipä ole herraa näkynyt aikoihin.

– Parasta ja ainoaa enoan, Joni vastasi nauraen. – Voit sanoa Topiakselle, että tulen katsomaan parasta siskonpoikaani ensi viikolla. Mulla on vielä viikko kesälomaa.

– Mä sanon. Sitten onkin parasta tulla! Toivottavasti Meri pääsee mukaan.

Sitten Riina huomasi Jonin viereen ilmestyneen raamikkaan miehen, ja koppasi hänet iloiseen halaukseen.

– Musti moi, ihana nähdä!

Musti moikkasi leveästi hymyillen.

– Kerro nyt ihan rehellisesti, miten pikkuveikka pärjäsi harjoituksessa, Riina tenttasi.

– Ilman mua ei kyllä olisi pärjännyt. Piti kulkea perässä ja korjailla jälkiä.

Riina naurahti ja tönäisi veljeään lempeästi. – Sellainen tuo on. Lapsenakin sain aina juosta Jonin perässä jälkiä paikkailemassa.

Joni nosti mielenosoituksellisesti kädet pystyyn.

– Mitä mitä! Liittoudutte mua vastaan!

Silmäkulmastaan Riina erotti, että hänen joukkuekaverinsa oli kävellyt jo autolle ja odotti häntä.

– Mun täytyy nyt mennä, kyyti lähtee. Joni, tulet sitten varmasti käymään. Ja Musti, sä kans! Kerro perheelle tervetulle, Riina sanoi ja halasi vielä veljensä nopeasti. Sitten hän heitti kassin selkäänsä ja käveli ripein askelin odottavan harmaan Opelien luokse.

– Haittaako, jos otan pienet unet?

– Ei haittaa, kuljettaja vastasi.

Riina sulki silmänsä. Hän oli väsynyt, mutta uni ei heti tullut. Sen sijaan ajatuksissa jylläsi vasta päättynyt harjoitus. Se oli jo toinen kertausharjoitus vuoden sisään. Mitä se tarkoitti? Totta kai Riina seurasi maailman tapahtumia ja tiesi, että suurvaltojen välit olivat kireällä, ja varustelu Itämerellä jatkui. Venäjä purjehti laivastollaan Itämeren ristiin rastiin, ja Nato-maat olivat lisänneet valvontaa alueella. Hävittäjät uhittelivat toisilleen kansainvälisessä ilmatilassa. Pieniä yksittäisiä tapahtumia, jotka kertoivat kuplinnasta pinnan alla.

Mutta ei kai mikään viitannut siihen, että Suomi olisi uhattuna? Parempi tietysti varautua. Parempi olla valmiina kuin tulla yllätetyksi.

2

Yksinäinen lehti pyöri tuulen mukana ruohikolla, kunnes lennähti puuskan mukana merelle. Jostain kauempaa kuului koiran haukuntaa. Kimeä, räksyttävä ääni. Dimitri veikkasi pientä terrieriä. Hän veti ilmaa keuhkoihinsa ja tarkkaili ympäristöään vähäeleisesti. Ilmassa tuoksui syksy.

Askel oli kevyt ja tarkka. Dimitri kulki rauhallisesti hiekkatietä eteenpäin ja vihelteli vanhaa venäläistä marssilaulua. Etäällä kulki lähitalon eläkeläinen ja nosti hänelle kättä. Tämä paimensi lampaista, jotka käyskentelivät pellolla tyytyväisinä. Eiväthän eläimet paimentamista varsinaisesti tarvinneet, mutta vanha mies nautti hoidokkiensa leppoisasta seurasta, Dimitri tiesi.

Hän heilautti kättään rennosti takaisin. Vanhus luuli hänen olevan kirjailija, joka oli hakeutunut tänne tekemään taustatutkimusta. Kirjoittamaan uutta murhamysteeriä, joka ei taaskaan menestyisi tarpeeksi, jotta hänestä tulisi tunnettu. Se oli sopiva tarina: hän saattoi kysellä paikallisia asioita, eikä kukaan epäillyt mitään. Kukaan ei myöskään ihmetellyt, miksei tunnistanut kirjailijaa.

Dimitri oli ollut kollegansa kanssa saarella jo kuukauden.

Hän käytti matkustaessaan Irlannin passia, sillä hän oli Venäjän ja Irlannin kaksoiskansalainen. Hän puhui englantia täydellisellä irkkuaksentilla ja käytti yleensä nimeä Danny.

Hiekkatie johti pienelle mökille, jonka portaat Dimitri kipusi kevyesti. Kellertävä maali mökin seinissä oli paikoin rapistunut, ja joskus valkoisena hohtaneet ikkunanpielet näyttivät nyt likaisen harmailta. Joku olisi voinut kuvailla mökkiä rähjäiseksi, mutta Dimitristä se oli kodikas. Hän viihtyi vanhassa pikkutönössä paremmin kuin olisi viihtynyt Visbyn postikorttitaloissa. Gotlanti oli parhaimmillaan maaseudulla, jossa aika tuntui kulkevan hitaammin kuin missään muualla.

Ruohikossa vilahti sisilisko, ja Dimitri oli salaa tyytyväinen, että oli havainnut pienen sukkelan eläimen silmäkulmastaan jo ennen kuin tämä liikkui. Pienet yksityiskohdat oli huomattava heti, sillä ne saattoivat ratkaista kaiken. Siinä oli salaisuus Dimitrin menestykseen hänen oikealla urallaan, joka ei todellakaan liittynyt kirjallisuuteen.

Mökin ovi oli lukossa. Dimitri kaivoi avaimen taskustaan ja avasi oven. Sisällä oli hämärää, valoja pidettiin harvoin. Sisältä mökki näytti tavalliselta kirjailijan majapaikalta: keittiön pöydällä oli muistiinpanopapereita ja kannettava tietokone. Dimitri potkaisu kengät pois jaloistaan ja laittoi kahvia tippumaan. Sitten hän nosti keittiön mattoa, jonka oli lähtiessään asetellut paikoilleen, ja avasi sen alta löytyvän luukun.

– Privet, kuului kellarin uumenista.

Dimitri laskeutui jyrkät portaat alas ja nyökkäsi toverilleen. Pienessä kellarihuoneessa oli pöytä ja kaksi tuolia sekä jonkin verran varastotilaa. Pöydällä oli levitetty karttoja,

joita Nikolai tutki. Lattialla lojui muutamia isoja laatikoita. Dimitri avasi yhden ja laski sen sisällä olevat AK-47-rynnäkkökiväärit: 20 kappaletta. Hän myhäili tyytyväisenä, kun seuraavan laatikon sisältö paljastui. ADS-rynnäkkökivääri oli pienempi ja kevyempi kuin AK-47 ja sillä pystyi ampumaan myös veden alla.

– Onko tässä kaikki, Niko?

– Ensimmäinen erä on siinä, Nikolai vakuutti Dimitrille.

– Seuraava tulee sovitusti. Relax, Danny. Kaikki sujuu suunnitelmien mukaan.

– Mitään ei välttämättä edes tapahdu, Dimitri huokaisi.

– Emme ole vielä saaneet vihreää valoa.

Nikolai kohautti olkiaan.

– Entä sitten? Tehdään valmistelut, ja jos homma ei toteudu, seuraava on kuitenkin jo jonossa.

Dimitri naputti pöytää etusormellaan. Mieleen tuli vanhan lastenlaulun sävelmä, mutta sanoja hän ei muistanut. Laulu kertoi vaarasta, joka vaani hämärässä, muttei koskaan saavuttanut kohdettaan, laulun lasta. Dimitri naurahti yllättävälle ajatukselleen.

– Katsotaan vielä sitä paikkaa, hän sanoi ja kiersi pöydän toiselle puolelle. – Kävelin siitä tänään ohi, enkä ole vakuuttunut, että se on paras kohta.

Nikolai työnsi muita papereita sivuun pöydältä ja levitti yhden kartoista kunnolla auki. Dimitri nojasi pöydän ylle ja juoksutti sormiaan pitkin rannikkoa. Sitten hänen silmänsä tavoittivat etsimänsä. Sormi pysähtyi.

– Tässä, Dimitri sanoi ja napautti sormellaan. – Tässä kohtaa joukot tulevat maihin.

